І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 95. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 25-го ТРАВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 25, 1967 No. 95. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

Середа, 24-го травня, 1967

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ТРАНСПОРТОВИХ СПРАВ Ален С. Бойд домагається розбудувати американську торговельну фльоту. Промовляючи на прийнятті з приводу Національного Дня Морських Проблем в готелі Коммодор в Ню Йорку, Бойд твердив, що американська торговельна фльота дуже занедбана, і тому треба її якнайшвидше розбудувати, будуючи нові кораблі також і в чужих країнах. Бойд знає, що проти цього пляну виступають американська корабельна промисловість та робітничі спілки. Бойда підтримав емеритований адмірал Джан М. Вілл, — голова Ради Директорів корабельної лінії Ісбрандтсен, який сказав, що Бойд заслуговує на те, щоб здійснити ним предложену програму.

ІНДЕКС ЦІН В КВІТНІ ЗБІЛЬШИВСЯ аж на 0.3 відсотка, хоч ціни на харчі далі зменшилися. Це є найбільший ріст коштів прожитку від жовтня минулого року. Індекс цін в квітні становив 115.3 відсотка в порівнянні з цінами з 1957 - 1959 років. На збільшення коштів прожитку мали вплив такі чинники: подорожчання газоліни, видатків на втримування домів і значне подорожчання коштів лікування. Кошти лікування збільшилися на 7.4 відсотка в порівнянні з минулим роком. Газоліна й олива до моторів подорожчала в квітні на 1.5 відсотка. Передбачають, що в травні збільшаться і кошти на харчі. 800,000 автомобільних робітників дістануть збільшення заробітних платень на 2 центи за годину праці внаслідок збільшення коштів прожитку.

ПРЕДСТАВНИКИ НАФТОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТИ заявляють, що збільшення імпорту нафтових продуктів та ропи загрожує безпеці цієї країни. Вони домагаються обмеження імпорту нафтової ропи та нафтових продуктів, щоб міг розвиватися нафтовий промисл в ЗДА. Президент Незалежної Нафтової Асоціяції Америки Аллен Калверт, візнаючи в Департаменті Внутрішніх Справ в справах імпорту, домагався контролі нафтових продуктів. Інші свідки підтримали його домагання. Конґресмен демократ із Ню Мексіко Джанні Вокер твердив, що обмеження імпорту не допоможе безпеці країни, бо тут зменшується нафтова продукція майже у всіх районах, де вона існує. Калверт домагається, щоб імпорт не перевищував 12.2 відсотка домашньої продукції.

ОКРУЖНИЙ ПРОКУРАТОР в Ню Орлінсі Джім Ґаррісон твердить, що Лі Гарві Освалд не вбив президента Джана Ф. Кеннеді, і що Центральна Розвідча Аґенція знає, хто це зробив. Ґаррісон склав заяву про це в телевізійному інтерв'ю. Він казав, що ЦРА „знає імена всіх тих осіб, які були заміщані в справі вбивства" Кеннеді. На думку прокуратора Ґаррісона президента вбили колишні працівники ЦРА кубинці, які були злі на нього за те, що сталося у Свинячій затоці на Кубі під час невдалої спроби інвазії на цей острів. Представник ЦРА у Вашинґтоні заявив, що вона не буде відповідати прокураторові з Ню Орлінсу. Ґаррісон нарікає, що Центральна Розвідча Аґенція ставить йому перешкоди у веденні слідства в справі вбивства Кеннеді в 1963 році.

ТРИ НЕРВОЛОГИ СТВЕРДИЛИ, що деякі жінки, які споживають піґулки для контролі народження, мають тенденцію занедужувати на параліч. Схильні до цієї недуги є ті жінки, які нездужали на болі голови внаслідок мігрени. Ці три нервологи працюють в Медичній школі при Вестерн Різерв Юніверситі в Клівленді, Огайо: д-р Джан Г. Ґарднер, д-р Стенлі ван ден Ноорт і д-р Саймон Горенстейн. Вони ствердили, що 9 жінок у віці від 23-ох до 45-ох років занедужали на пошкодження мозку, посліпли або поглухли й поніміли внаслідок того, що споживали піґулки для контролі народин.

У СВІТІ

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ЗАЖАДАВ від британського губернатора Гонґ Конґу, щоб той звільнив усіх арештованих під час останніх двотижневих вуличних демонстрацій і заворушень, перепросив комуно-китайські організації та покарав керівників поліції в Гонґ Конґу. Китайські комуністи закликали в Гонґ Конґу через гучномовці поліцію, зложену також з китайців, щоб вона звернула кріси проти британців. Однак поліція виявилась цілком льояльною, дармащо комуністи лякають їх своєю пімстою після того, як „незабаром" скінчиться британська влада в Гонґ Конґу.

АМИРИКАНСЬКА РОЗВІДКА У В'ЄТНАМІ ТВЕРДИТЬ, що північно-в'єтнамський генерал Нґуєн Чі Тань, який керує операціями комуністичної армії у Південному В'єтнамі вернувсь з сусідньої Камбоджі назад на територію Південного В'єтнаму, до провінції Тайнінь, на північний захід від Сайґону, до так званої „зони Ц", відкіля втік був, коли американці переводили там наступ і вичищували терен з комуністів. У тій „зоні Ц" містилася раніше головна кватира комуністичної повстанської армії, у таких глибоких сховищах, що їх не можна знищити найсильнішим бомбардуванням.

У БРУНСВІКУ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВІДБУВАЄТЬСЯ 15-ий конґрес керівної християнсько-демократичної партії. Головним завданням 574-ох делеґатів на конґрес є обрати нового партійного голову, яким формально був померлий канцлер Конрад Аденауер, а після нього колишній канцлер Людвіґ Ергард. Головою парляментарного клюбу тієї керівної партії є посол Райнер Барвель. Головою партії обрано канцлера Ґеорґа Курта Кізінґера.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД ВИРІШИВ не влаштовувати частих пресових конференцій та зокрема, позбавити міністра внутрішніх справ, генерала Стиліяноса Патакоса становища речника уряду. Хоч більшість членів уряду становлять цивільні особи, проте трійця військовиків становить у ньому „тверде зерно", керівну військову хунту. До Греції прибула група видатних західніх діячів-соціялістів, з лідером австрійських соціял-демократів Бруно Пітерманом, які стривожені долею політичних в'язнів у Греції.

НА ВІДКРИТТІ 4-ГО КОНҐРЕСУ СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ СССР БУЛИ ПРИЯВНИМИ головний секредар компартії Леонід Брежнєв, прем'єр Алексей Косиґін та всі члени Політбюра, підкресливши цим розуміння большевицьких проводирів, яке значення має література. Першим головним промовцем на тому конґресі був Ґеорґій Марков, який вправді признав право існування критики, але підкреслив, що не вільно толерувати впливів „буржуазної ідеології".

ПРОДОВЖУВАННЯ ЗВІТІВ ТА ЗАПОЧАТКУВАННЯ ДИСКУСІЇ НАД НИМИ ВИПОВНИЛИ ДРУГИЙ ДЕНЬ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ

Кергонксон, Н.Й. — Продовжування звітів головних радних та започаткування дискусії над звітом гол. предсідника Йосипа Лисогора виповнили другий день річних нарад Головного Уряду УНСоюзу у вівторок 23 травня. Нарадами в цьому дні проводили напереміну заступники гол. предсідника Богдан Зорич і Володимир Сохан. У першому дні звітували головні екзекутивні урядовці, редактор та частина гол. радних.

Звіт головного секретаря д-ра Ярослава Падоха

Гол. секретар д-р Ярослав Падох, звітуючи в першому дні нарад 22 травня ц.р., інформував про свою секретарську та канцелярійну частину організаційної діяльности, яка включала також інформаційну і вишкільну активність. Уже належить до традиції — говорив звітодавець — що всі конвенційні роки в організаційній праці УНСоюзу є слабші, але минулий рік цю традицію переламав — і не тільки не був слабший, але в деяких відношеннях навіть ліпший, як звичайні роки.

д-р Ярослав Падох

В 1966 році приєднано до УНСоюзу 4 994 нових членів, себто найбільшу кількість за останніх десять років. В окремих таблицях звітодавець подав докладні дані про організацію нових членів у поодиноких місяцях, місцевостях і округах, назвав найбільш успішних організаторів та секретарів відділів та вказав на нові організаційні можливості і потреби. Найбільшу трудність в організаційній праці звітодавець добачує в тому, що серед українців ще немає зрозуміння для життєвого забезпечення, яке є зрозуміле для їх американських чи канадійських співгромадян.

Для поширення цього зрозуміння у найкращому інтересі наших людей і громадян ведемо широку інформаційну діяльність на сторінках союзових періодичних видань, зокрема „Трибуни УНСоюзу", як також окремими брошурками, листівками тощо, а для вишколу секретарів й організаторів влаштовуємо окремі курси. Звітодавець вважає, що при найбільш наполегливій праці УНСоюз зможе досягнути свою мету та збільшити кількість свого членства до 100 тисяч.

Звіт головного касира Івана Кокольського

Обраний на минулорічній конвенції головний касир Іван Кокольський на початку свого звіту ствердив, що це перша зміна на цьому відповідальному пості за останніх 50 років та висловив свою гордість з того, що він міг зайняти цей пост після такого видатного довголітнього союзового діяча, як його попередник, тепер почесний член Головного Уряду УНС Роман Слободян. Перебравши урядування з початком липня мин. року звітодавець застав у головній канцелярії урядовців асекураційного департаменту стейту Ню Джерзі, які переводили перевірку діловодства УНСоюзу. За пів року нову перевірку перевела заанґажована для цієї мети фірма публічних рахівників Ернст і Ернст, а в квітні цього року те саме вчинила обрана конвенцією Головна Контрольна Комісія УНСоюзу. Так-то за несповна ще рік урядування звітодавця припало аж три перевірки і всі вони ствердили повний порядок у діловеденні і господарстві УНСоюзу. В дальшому І. Кокольський подав докладний стан каси УНСоюзу у звітовому часі, даючи вияснення приготованих друком довгих табель прибутків і видатків. Із ззвіту виходить, що загальні впливи до каси УНСоюзу в 1966 році були $4,588,-799.61, а загальна сума видатків виносила 3,414,730.05. Загальне майно УНСоюзу з кінцем 1966 року виносило $32,159,-524.59. Звітодавець давав основні вияснення щодо всіх позицій у прибутках і видатках. Звітодавець зокрема звернув увагу, що в звітовому часі УНСоюз виплатив вже 34.ту з черги дивіденду своїм членам, так, що загальна сума тих дивіденд переступила вже 4 мільйони долярів. Звітодавець в дальшому підкреслив, що УНСоюз насправді забезпечує на життя, а не на смерть, бо виплати живим членам за дозрілі грамоти, дивіденди і виплати з допомог і народних фондів набагато перевищують загальну суму виплачену з титулу посмертних запомог.

Іван Кокольський

Слово почесного члена Романа Слободяна

Після звіту головного касира Івана Кокольського, коротке слово зворушливо виголосив попередній довголітній касир, а тепер почесний член Головного Уряду, Роман Слободян, який бере участь у цих річних нарадах. Він зокрема згадав про багато теплих побажань, що їх він одержав при відході від активної праці в УНСоюзі.

Роман Слободян

Звіт Редакції

За Редакцію видань та культурної активности УНСоюзу звітував Антін Драган, подавши загальний огляд стану публікацій УНСоюзу та звертаючи увагу на багато видавничих, культурних і громадських проблем.

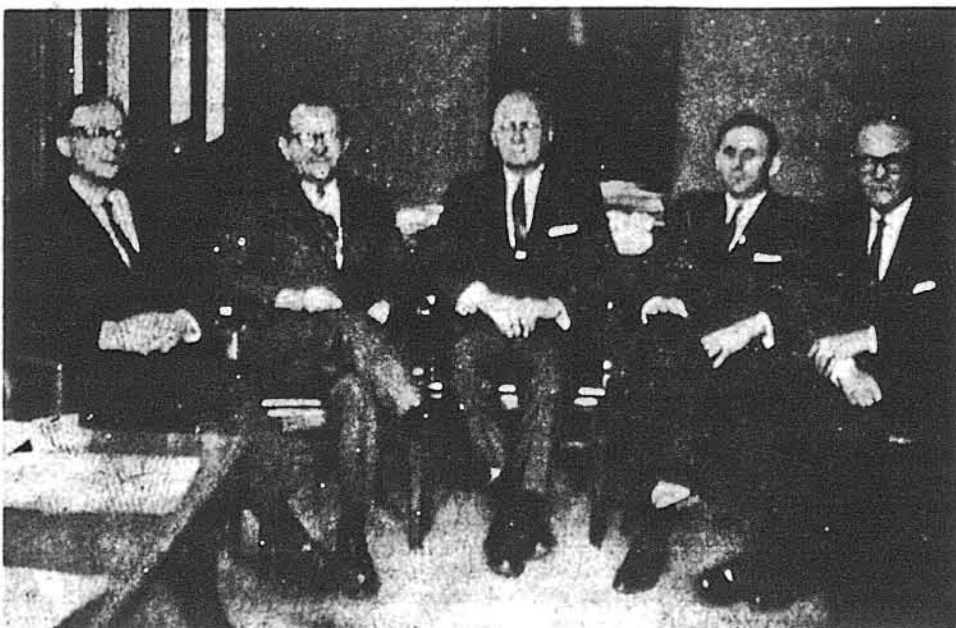
Звіт Головної Контрольної Комісії

Загальний звіт з перевірки діловодства та стану УНСоюзу склав в імені Головної Контрольної Комісії її голова д-р Володимир Галан. Основний звіт цієї Комісії одержали всі учасники нарад друком. Звітодавець ствердив, що все діловодство УНСоюзу є в повному порядку, що організація в усіх ділянках своєї активности робить відповідний поступ та звернув увагу на деякі проблеми, які ще вимагають своєї розв'язки і позитивного полагодження. Д-р Галан в імені Головної Контрольної Комісії запропонував одобрення вислуханих звітів. Після того д-р Галан склав звіт з власної діяльности. Звіт д-ра В. Ґалан про вислід перевірки діловодства і стану УНСоюзу доповнювали інші члени Контрольної Комісії, подаючи при цьому звідомлення також з власної активности. Заступник голови Головної Контрольної Комісії дир. Петро Пуцило звітував зокрема про переведену ним перевірку гіпотек і позичок, секретар Контрольної Комісії мґр Іван Геврик звітував за організаційний і рекордовий відділи, англомовний секретар Комісії Іван В. Іванчук звітував про перевірку діловодства „Свободи", а головний контролер інж. І. Ващук про перевірку діловодства „Союзівки".

На закінчення першого дня нарад склали свої звіти, як вже інформовано, головні радні Тарас Шмаґала, Тарас Шпікула і Степан Гавриш.

Другий день нарад виповнили звіти дальших головних радних, а саме звітували: проф. Мирон Куропась, Василь Дідюк, Анна Дубас, Володимир Запаранюк, Дмитро Попадинець, адв. Анна Чопик, Марія Демидчук, Галина Олек, Іван Одежинський, д-р Михайло Данилюк та Андрій Джула.

Після звітів головних радних приступлено до дискусії над звітами головних екзекутивних урядовців, яку продовжувано у третьому дні нарад в середу 24 травня цього року.

Головна Контрольна Комісія УНСоюзу (зліва): інж. Іван Ващук, Петро Пуцило, голова КК д-р Володимир Галан, мґр. Іван Геврик та Іван Іванчук.

В 41-РІЧЧЯ СМЕРТИ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА И ГОЛОВИ УРЯДУ УНР

ГОЛОВНИЙ ОТАМАН СИМОН ПЕТЛЮРА
(* 10 травня 1879 — † 25 травня 1926)

400 ЖУРНАЛІСТІВ НА КРАЙОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ В ДЕРЖАВНОМУ ДЕПАРТАМЕНТІ В СПРАВАХ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ

Вашинґтон. — Близько 400 редакторів і радіо та телевізійних кореспондентів з усіх американських стейтів, включно з Гаваями, взяли участь у дводенній Крайовій Конференції в справах закордонної політики, скликаній Державним Департаментом. Впродовж 22 і 23 травня представники американського уряду на спільних сесіях, у Західній залі Державного Департаменту, і на окремих сесіях, інформували журналістичний світ про основні напрямні сучасної політики ЗДА, відповідаючи при тому на багато запитань з різноманітних ділянок закордонної політики. До зібраних виголосив майже одногодинну промову Державний Секретар ЗДА Дін Раск, а потім відповідав на яких 30 усних запитань із залі. Крім Державного секретаря, виступали: помічник заступника Державного Секретаря у справах зв'язків Р. Макloскі, асистент Державного Секретаря в ділянці громадських зв'язків Д. Донли, член державної Ради Політичного Плянування З. Бржезінскі, асистент директор Комісії по боротьбі з недоживленням у світі Г. Ворс та ін. Першого дня пополудні учасники Конференції брали участь у різних панелях, на яких докладніше розглядали проблеми Африки, В'єтнаму, міжнародної торгівлі, напруженого становища на Близькому Сході, питання американських стосунків з Европою, в тому і Східньою Европою, проблему непоширення нюклеарної зброї у світі та ін. Частина учасників відвідала Інститут для закордонної служби, де навчаються молоді дипломатичні представники ЗДА для служби за кордоном. В пополудневих годинах перед спільною авдиторією виступав недавній посол ЗДА до Совєтського Союзу Фой Колер, тепер засту-

(Закінчення на стр. 4-ій).

Президент ствердив зобов'язання ЗДА зберегти мир на Середньому Сході

Вашинґтон. — Президент Джансон особисто відчитав журналістам у вівторок 23 травня ц. р. широку заяву, в якій закликає однаково Ізраїль, як його арабських сусідів до зберігання спокою та незагострювання далі грізної ситуації, що погрожує мирові і безпеці Середнього Сходу. Президент недвозначно натаврував обопільні воєнні погрози, що ними обмінялись Ізраїль та його арабські сусіди, як також висловив виразне невдоволення, що без рішення Ради Безпеки ОН і без постанови Генеральної Асамблеї ОН генеральний секретар ОН У Тант відкликав — під натиском збоку Єгипту — міжнародне військо з Середнього Сходу. Однак Президент особливий натиск поклав на загрозу, що постала з заповіді президента Нассера, що Єгипет переведе бльокаду Тиранської протоки, не перепускаючи через неї з Червоного моря кораблів до ізраїльського порту Елят. Президент покликався на своїх трьох попередників — Трумана, Айзенгавера і Кеннеді — які зобов'язались були виступити проти будь-котрого аґресора, який заатакує іншу державу на Середньому Сході. „З'єднані Держави є зобов'язані підтримати політичну незалежність і територіяльну непорушність всіх держав в тому обширі" — заявив през. Джансон. Він кількакратно підкреслив, що ЗДА підтримують мирову акцію Об'єднаних Націй, однак виразно підкреслив, що ЗДА вважають затоку Акаби за інтернаціональні води і тому є проти бльокади, яку проголосив Єгипет.

Ця заява стоїть у безпосередньому зв'язку з промовою, яку два дні тому президент Ґамаль Абдель

(Закінчення на стор. 4-ій)

Москва підтримує арабів проти Ізраїлю, а ніби не хоче війни

Москва. — ТАСС проголосив офіційну заяву совєтського уряду, який таврує Ізраїль, як винуватця теперішньої гострої кризи на Середньому Сході, бо — затвердженням Совєтів — ця криза почалась від наїзду ізраїльського війська на прикордонну смугу Сирії 7 квітня та, згодом, від заповіді ізраїльського міністра закордонних справ, що Ізраїль завдасть „рішучий удар" Сирії та від повновласти, яку ізраїльський парлямент уділив урядові в справі воєнних операцій проти Сирії. Однак совєтська заява промовчує попередні постійні терористичні й саботажні акти, що їх виконували сирійські військовики на території Ізраїлю. Совєтський уряд солідаризується цілком з арабами і підкреслює, що дасть завжди свою допомогу арабському світові, але водночас запевняє, що бажає собі миру на Середньому Сході. У заяві совєтського уряду нема ніякої згадки про теперішню мирову акцію генерального секретаря Об'єднаних Націй У Танта. Як звичайно, та заява густо перетикана лайками проти „імперіялістів", які видно спонукали Ізраїль до протиарабських виступів.

Цю заяву совєтський уряд проголосив напередодні приїзду туди британського міністра закордонних справ Джорджа Бравна. В його розмовах з московськими правителями криза на Середньому Сході займатиме тепер напевне найперше місце.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

БЛАГОСЛОВЕННЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ У КЛІВЛЕНДІ

Клівленд, Огайо. — В неділю 28 травня ц.р. відбудеться тут урочисте благословення новозбудованої української церкви св. Андрея при Герцровд на Пармі, Клівленд. Акту благословення довершить ВПреосв. Митрополит Амвросій Сенишин в асисті пар. о. мон. Дмитра Греська, о. Іларіона Бенедика, адміністратора св. Петра і Павла у Клівленді та інших священиків. Після благословення відбудеться святковий бенкет у приміщенні Пікнікової Площі св. Андрея.

МИКОЛА ПЛАВ'ЮК ДОПОВІДАТИМЕ В НЮ ЙОРКУ ПРО СКВУ

Ню Йорк. Заходом 10 Відділу ОДВУ в Ню Йорку, 1 Відділу ОДВУ в Асторії, 38-го Відділу в Гемстеді та братніх організацій, в неділю 28 травня 1968 р. о годині 3-ій по полудні в Українському Народному Домі при 140 2 Аве. в Ню Йорку, відбудеться доповідь в справі Світового Конґресу Вільних Українців. Доповідь виголосить член президії Підготовчого Комітету Пан - Американської Конференції для СКВУ, визначний громадський діяч Канади п. Микола Плав'юк.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid ot the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346. JERSEY CITY, N.J. 07303

Симон Петлюра

Увійшло вже в щорічну традицію з найглибшою пошаною згадувати ім'я Симона Петлюри з нагоди роковин убивства його комуністичним агентом на розі двох паризьких вулиць 25 травня 1926 року. Це добра і правильна традиція. Вона прив'язана не так до формальних титулів Симона Петлюри — Голови Директорії і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки, справжнього її президента, як до тієї історичної ролі, яку відіграв він в новітній історії України. Ця роля особливо яскраво виявляється в 50-річчя Української Національної Революції, з якою нерозривно пов'язане його ім'я.

Симон Петлюра був вищим за всіх своїх сучасників, творців і діячів української визвольної революції і війни, бо він став символом українського самостійництва. Він став символом української збройної боротьби за рідну державу, зрозумівши, як найперший із верхівки Української Центральної Ради, що рідну державу треба здобувати жертвами крови, а оборонити її проти ворогів і закріпити можна тільки збройною силою. Симон Петлюра став символом безкомпромісової боротьби проти Москви, того „ворога число 1" української нації й її права на вільну, ні від кого незалежну національну державу.

Симон Петлюра згинув власне, як носій і живий символ тієї безкомпромісової збройної боротьби. Очевидно, що символа вбити не можна. Ще нікому не вдалося вбити револьверними стрілами чи бомбами — ідеї. За українську державницьку визвольну ідею згинув 41 рік тому Симон Петлюра, але навіть большевицька Москва визнала, що його ім'я живе й загрозливе, бо раз - у - раз намагається його знеславити, насправді тільки потверджуючи цим його живучість, — живучість української визвольної ідеї. За ту ідею згинуло багато - багато чільних мужів і безіменного українського люду, гинули полководці і рядові вояки, політичні діячі та найбільше тих, що їх єдиною виною була приналежність до української нації. Зневажлива назва „петлюрівці" стала почесною назвою — і також під цією назвою будуть відроджуватись керівники й борці наступної української національної революції.

Мирова роля ОН

Наприкінці квітня 1945 року, перед закінченням другої світової війни, коли зібралась у Сан Франсіско конференція представників 46-ох держав для заснування Об'єднаних Націй, то передбачувано їм ролю радше зверхнього органу для введення нового ладу у світі і впорядковування його, як посередника у воєнних конфліктах. Наступні роки виявили, що майже нічого Об'єднані Нації впорядковувати не можуть, ніяких важливих конструктивних постанов приймати не всилі, успадкованих після війни поважних проблем розв'язувати не мають змоги, бо на перешкоді стоїть — „вето" СССР, одного з 5-ох постійних членів Ради Безпеки ОН. Зате фактом є, що ОНаціям вдавалося або гасити пожежі різних „малих" воєн, або протидіяти їх вибухові.

Правда, за кожним разом керівну ролю грали великодержави, а властиво треба було в цих справах порозуміння між ЗДА й СССР. Але воно таки ділялося на терені ОН, завдяки посередницькому хистові кожночасного їх генерального секретаря. Так було і десять років тому, 5 листопада 1956 року, коли Генеральна Асамблея окремою резолюцією вирішила вислати на Середній Схід т. звану мирову місію, себто наспіх з кількох невтральних держав зібране міжнародне військо, яке, обсадивши кордон між Ізраїлем і Єгиптом на Синайському півострові, мало б ґарантувати спокій між цими двома взаємноворожими сусідами. І той спокій тривав понад 10 років, не вважаючи на численні „інциденти" між Ізраїлем та Сирією і Йорданією, що були хронічними клієнтами Ради Безпеки.

Аж минулого тижня Єгипет зажадав відкликати те міжнародне військо з своєї території. Генеральному секретареві ОН У Тантові закидають, що він надто поквапно погодився на це і, відкликавши військо ОН, зліквідував тим мирову заставу між Ізраїлем і Єгиптом. У Тант, зрозумівши загрозливість ситуації, відлетів на те запальне місце. Успіх або невдача його мирової місії залежить від становища великих держав. Ключ ситуації — на жаль — знову в руках Москви, яка від часу закінчення останньої війни раз - у - раз заскакує Захід своєю деструктивною активністю. Якщо Москві війна на Середньому Сході тепер невигідна — то її не буде, — коли ж вона рішила створити воєнний фронт і вманеврувати в нього Америку, місія У Танта безвиглядна, бо — либонь — Нассер слухатиметься більше Москви, аніж Вашинґтону та Об'єднаних Націй. Очевидно, що від висліду місії У Танта залежить зріст або упадок престижу Об'єднаних Націй.

„НАДЗВИЧАЙНІ УПОВНОВАЖЕННЯ"

Бордо. — Де Ґолль прийшов до влади у Франції 1958 року, використавши бунт генералів французької армії, які хотіли завершити війну в Альжирі перемогою. Де Ґолль обіцяв їм, що Альжир залишиться й надалі під пануванням Франції. Але незабаром, вибраний на пост президента, він вступив у переговори з альжирськими повстанцями і визнав самостійність Альжирської республіки.

Це рішення викликало в командному складі французької армії велике озлоблення проти де Ґолля: відомі численні спроби змовників убити його за „віроломство". Потроху, однак, пристрасті улягли́ся і президент де Ґолль, спираючись на нову конституцію „П'ятої Республіки", міг керувати Францією. У парляменті він мав рішальну більшість і не боявся опозиції.

Та ось вибори до парляменту в березні 1967 р. показали слабість партії „ґоллістів". Більшість одного голосу не забезпечує стабільности урядові. Невелика партія незалежних республіканців, що була раніше в коаліційному уряді де Ґолля, не хоче бути пасивним додатком до такої убогої більшости і вимагає для себе впливу на державні справи.

Партія незалежних республіканців під проводом Жіскара д'Естена противиться зосібна плянам уряду ввести широке соціяльне законодавство. Відомо, що через занедбання соціяльного законодавства мала успіх лівиця в недавніх виборах до парляменту.

Щоб позбутися залежности від такого настирливого союзника як незалежні республіканці, де Ґолль із своїми міністрами вирішив піти шляхом, відомим у часі „Ваймарської республіки" в Німеччині після першої світової війни: він вимагає, щоб парлямент дав урядові надзвичайні уповноваження. Це значить, що теперішній уряд мав би півроку видавати декрети з силою законів, а парлямент пізніше міг би їх розглядати. Цей плян викликав у суспільстві Франції неспокій і протести.

Проти проєкту надзвичайних уповноважень для теперішнього уряду змобілізували свої сили опозиційні партії і професійні спілки. 17 травня проголошено загальний страйк на залізницях, пошті, автобусових лініях, електричних і газових підприємствах, в друкарнях, пекарнях, радіо і телевізії. До страйку прилучилися студенти високих шкіл та вчителі.

Треба сподіватися, що уряд де Ґолля одержить від парляментської більшости надзвичайні уповноваження, бо за партією ґоллістів підуть малі групи „незалежних послів" і партія Незалежних Республіканців Жіскара, що має 44 посли в парляменті. Для цієї партії є два шляхи: або йти з де Ґоллем або прилучитися до опозиції.

Є відомості, що президент загрозив Жіскарові перевести нові вибори до парляменту, якщо Незалежні Республіканці не схочуть голосувати за надзвичайні уповноваження для уряду. В нових виборах ґоллісти пустили б у рух свою машину пропаґанди проти Незалежних Республіканців, як противників соціяльного законодавства, зокрема противників проєкту — забезпечити робітникам участь у прибутках промислових підприємств. Нових виборів Незалежні Республіканці бояться і тому деякий час будуть іти з де Ґоллем.

У французькій пресі загострилася критика політики уряду. При тому однозгідно виступають проти „ґоллістів" як лівиця, так і крайня права група відомого адвоката Тенсіє - Віньянкура, котрий виступав як оборонець в судових процесах осіб, що замірялися вбити генерала-президента.

Між урядовою партією і різномастою опозицією є різні контроверсії. Більшість опозиційних партій — за вийнятком комуністів — є „европеїсти": вони хочуть зміцнити господарський та політичний зв'язок країн Европейського Спільного Ринку і прихильно ставляться до вступу Великобританії до цієї організації.

Де Ґолль мріє про незалежну атомову силу Франції і витрачає більйони франків на бомби, що не можуть бути реальною обороною. Опозиційні партії називають це марнотратством. Де Ґолль на пресовій конференції 16 травня відкинув заяву Лондону про вступ до Европейського Спільного Ринку. Опозиція (окрім комуністів) називає це скандальним пониживанням держави, що була союзницею Франції в двох світових війнах.

У Франції вважають, що „ґоллісти" не переживуть свого шефа. У французькій пресі передруковано в'їдливу карикатуру з лондонського тижневика „Обсервер": На похороні Аденауера стоїть величезний де Ґолль, а за ним маленький Вільсон, прем'єр Британії, який звертається до де Ґолля: „Чи смію запитати про ваше здоров'я, пане президенте?"

Viator

ВИКОРИСТОВУЮТЬ ДИТЯЧУ ПРАЦЮ

Дедалі, то більше в УССР влаштовують так зв. табори відпочинку для дітей і молоді села, розташовані поблизу колгоспів, переважно в шатрах. Такий табір є в Тур'ю, на чернігівському Поліссі, і про нього в „Молоді України" з 12 травня читаємо: „таборів праці і відпочинку в республіці стає щороку більше, а потяг сільських школярів до розумного і змістовного відпочинку зростає. І навряд чи можна передовірити всю цю справу місцевим господарникам, які іноді на свій розсуд встановлюють для юних помічників норми виробітку, „виторговують" кожну зайву годину робочого дня, ладні використовувати підлітків на роботах, шкідливих для їхнього організму".

М. Мельник

КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА І НАУКОВИЙ ФОНД

Останнім часом два факти змусили мене додати кілька завваг на згадану вгорі тему. Один — це пропозиція проф. Пріцака створити не одну, а три українознавчі катедри. Другий — це запити багатьох людей, зокрема кількох професорів, про те, в чому основна різниця між Науковим Фондом і Катедрою Українознавства. Ці останні питання насувають підозріння, що наш загал про ті справи все ще не добре поінформований. Тим часом проблема незвичайно важлива, і, поки вирішимо, чи збирати гроші на додаткові катедри, чи підтримати Науковий Фонд, варто про ті справи щось більш конкретне довідатись. Боюсь, щоб ми не „скочили у воду, не спитавши броду".

Треба виразно усвідомити, що великі університети в Америці мають: 1. катедри; 2. фонди чи фундації для наукових дослідів; 3. наукові інститути, що дають стипендії професорам і науковцям і 4. фонди та фундації, що дають стипендії студентам. Нам не можна думати, що перша категорія включає також і три інші категорії. Катедра — це в основній мірі (хоч тут можна зробити дрібні додатки) платня для одного професора, і тому треба вирішити, чи ми хочемо три катедри, чи три катедри і інститут, чи може всі чотири категорії згадані вгорі. Деякі цікаві інформації про катедри можна знайти в "University Chairs of Banking. Some Suggested Guidelines for Their Establishment and Operation", виданій Асоціяцією Американських Банкірів.

Як проф. Пріцак виразно зазначив і я підкреслюю, ніякий великий університет не погодиться іменувати на якусь катедру ту людину, що її пропонує жертводавець.. Хоч на Гарварді й можна специфікувати національність та релігію, але не можна специфікувати поглядів кандидата. Таким чином кожний росіянин з України відповідав би нашим специфікаціям. Практично, справа, мабуть, виглядатиме так, що коли нашу катедру встановлять у якомусь кращому університеті, тоді той університет віддасть цю катедру або якомусь своєму професорові, або запросить професора з якогось іншого університету. Цілком неправдоподібно, щоб такий університет запросив людину, що не є першорядним науковцем у якомусь університеті. Тому годі припускати, щоб якийсь українець, що в університеті тепер не працює, дістав цю працю.

Отже, катедри, мабуть, не спричиняться до збільшення числа наших професорів в університетах. Я передбачаю, — і дай Боже, щоб я не мав рації, — що ми тільки переведемо трьох науковців з платні університетської на платню катедр. Чи ті люди будуть українцями в нашому розумінні? Це є найбільш правдоподібне, але не є певне. Очевидно, всі ці справи виглядали б інакше, якби ті катедри пішли на якийсь малий університет. Тоді жертводавець може диктувати майже все, що хоче, але чи тоді встановлення таких катедр мало б якийсь сенс?

Основна ціль Катедри — вчення і досліди в ділянці, що її пропонує жертводавець. Треба ще раз підкреслити те, що сказав проф. Пріцак. Одна катедра це не тільки одна людина, це також одна ділянка, наприклад, історії, літератури або мови. Це значить, що один професор не буде вчити в усіх трьох ділянках. Чи в тих ділянках можна брати курси уже тепер без катедр? Між іншим, українська мова є в Гарвардському каталозі, а наша мова і література є в Колюмбії і Університеті Пенсилвенії. Немає тільки студентів. Отже, без огляду на те, чи хтось підтримує ідею трьох катедр чи ні, безперечно, що коли б українська громада і студентські організації продовжували ту акцію, яку вони спорадично проводили у Філядельфії, і вислали українських студентів до університету Пенсилвенії (одна з найкращих шкіл в Америці), тоді цей університет запевнив би професуру із своїх власних фондів. Тут треба також пам'ятати, що в Канаді, оскільки я не помиляюсь, можна здобути докторат з українознавства в трьох університетах.

Це — проблема вчення.

Проблема наукових дослідів — це проблема науковця, що має катедру. **За час свого творчого життя він напише пересічно дві-три солідні книжки та який десяток наукових статтей.**

Про Науковий Фонд Асоціяції Українських Професорів уже писалось чимало. Його основна ідея сперта на взорі цілого ряду американських інституцій. Як такі інституції оперують, знаю з власного досвіду тому, що під час двох вакацій працював у Національному Бюрі Економічних Дослідів в Ню Йорку — інституції найбільш відомій не тільки тут, але й поза Америкою.

Проф. Пріцак пропонує зібрати 2,250,000 долярів. З того 1,500,000 пішло б на три катедри, а 750,000 — треба припускати — на стипендії для студентів і на інститут.

Мені здається, що немає найменшої потреби Науковий Інститут з будь - яким університетом зв'язувати. Наприклад, Національне Бюро Економічних Дослідів має між своїми співробітниками ряд найбільш відомих економістів, але воно з ніяким індивідуальним університетом не зв'язане. Знаю цілий ряд інших широковідомих інститутів, що працюють на тій самій основі.

Тепер подивімся, що Науковий Фонд Асоціяції міг би зробити, коли б мав півтора мільйона долярів. Якщо ті гроші інвестувати, то можна мати з того щороку приблизно 90,000 долярів прибутку. За ті гроші можна дати кожного року принаймні десять стипендій досвідченим науковцям нашого власного вибору. Кажу „при-

(Закінчення на стор. 4-ій)

А. Орел

„ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ" ЧИ ТІНЬ СУЧАСНОГО ДЕРЖИМОРДИ

(1)

Останніх зо два роки по деяких країнах Европи й Америки, а останнім часом у ЗДА, нещодавно в Ню Йорку, Шикаґо, Філядельфії, Боффало, Нюарку демонструється український фільм „Тіні забутих предків", поставлений за цієї ж назви повістю Коцюбинського.

Що фільм іде українською мовою за цілком аполітичною повістю, це дещо спантеличило українського еміґраційного глядача. Всім бо відомо, що без комуністичної пропаґанди Москва не випускає ні мистецького, ні наукового твору. А тут раптом аполітичний фільм та ще й на кінофестиваль до Америки.

Знаючи, як підступно вирахувано поводиться Москва з українськими культурними речами, як усе проціджує, як не допускає, щоб український мистецький твір чи мистець, чи науковець не вискочив поперед москаля на міжнародній сцені; як маніякально хапається, коли десь у вільному світі прозвучить слово „український", — знаючи все це, — дійсно доводиться дивуватись, що справді сталось.

Усім відомо, що серед української еміґрації є люди, які з кожної появи мистецької речі, мистця чи науковця з української території, що їх Москва часом випускає, звичайно, виключно з певним політичним чи провокаційним завданням за кордон, готові тріюмфувати; для них такі появи мало не здобуття самостійности України. Хоч часом той мистець лише територіяльно українець (згадаймо: „Ми з України"), а етнічно москаль чи й інший якийсь зайда.

Дещо аналогічне маємо з цим фільмом. Ще на початку минулого року одно еміґраційне середовище в Ню Йорку здобуло десь цей фільм і продемонструвало його в своєму вузькому колі.

Що й казати, радощам не було меж. „Це ж справжній український фільм, національний формою й змістом. Це — шедевр української культури". Одне слово, Москва з'їжджає з русифікаційних позицій.

Такі були відгуки на цей фільм у тому середовищі. Щоправда, в безоглядному захопленні глядачі цього кола не поцікавилися тим, чому цей фільм демонструється тільки за кордоном. В Україні його продемонстровано пару разів у Києві, а далі заборонено. Двох причин тут не було, а тільки одна: окупант не допустить, щоб український глядач повалив масово до свого рідного мистецтва й начхав на остогидлі витвори московської русифікаторської кухні. Отож, не зроблено висновку, що фільм виготовлений на експорт. В Україні він був би на перешкоді генеральної лінії русифікаторських заходів. Таким чином, український народ на Батьківщині так і не знає цього фільму. Звичайно, той факт, що фільм українськомовний, свідчить також про особливе його призначення. Адже кілька років тому був випущений фільм „Лісова пісня" в двох варіянтах — російськомовний і українськомовний, але в Україні демонстрували його навіть у тій місцевості, де жила Леся Українка й де відбувається дія, тільки російською мовою. Навіть у підокупантській пресі були голоси протесту проти цього. Але окупант почував себе настільки певним, що й за кордон, до Америки, тобто для нас, дозволив вислати тільки російський варіянт цього фільму. Лишається невідомим, для якої мети був створений український варіянт фільму й де його поділи. І ось тепер вислано українськомовний фільм. Що ж це означає? Чи подобрішав до нас окупант, чи на цей раз схибив із своєї народовбивчої, русифікаторської догми? Але не будемо робити передчасних висновків. Спочатку проаналізуємо трохи цю незвичайну появу, побачимо, що воно й до чого.

Оглянемо, що являє собою цей фільм як витвір кіномистецтва. За два роки, відколи він демонструється за кордоном, появилося багато чужинецьких рецензій. Більшість із них хвальні, хоч є й неґативні. Так, у польському тижневику „Пшиязнь" сказано: „Тіні забутих предків" найвизначніший фільм радянського кіномистецтва останніх років". В Арґентині фільм дістав відзначення. Багато рецензій появилось у Франції. Більшість французьких рецензентів оцінили фільм позитивно. Не будемо називати кожного рецензента, бо це нашому читачеві нічого не скаже. Наведемо лише скравки цих оцінок: „фільм абсолютно ориґінальний, незвичайний; він приголомшує, дезорієнтує; це чиста поема, пишнота образности картин; цей фільм повертає нас до тих давніх часів, коли кіно мало здатність дивувати нас, відривати від самих себе, далеко переносити в просторі й часі, — вражати".

Але ось в одній із рецензій обережний замах з метою неґації, хоч у суті й тут автор не знає, на яку ступити, — то хвалить, то намагається знецінити: „надмір мистецтва для мистецтва, манірність, краса музичного й живописного ліризму, чарівна химерність твору, естетизм і манірність, тріюмф ліризму".

Ще один замах, але й він не суцільний, — автор збивається непомітно на похвалу: „це низка мотивів, вигаптувала їх бароккова несамовитість, що заплутує вихідний образ; фільм зривається в сорокату купу убрань, намиста, вохри, блакиті й пурпуру; це шабаш форм і кольорів; двобої з сокирами, пожежі, весілля й похорони змінюють одне одного, вкриваючи екран задушливою пишнотою". Тут рецензент розгубився перед вигадливою технікою й далі сам себе заперечує: „цей фільм одночасно ліричний і пишномовний, складний і манірний, дуже цікавий і... досить нудний".

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

РОДИННА ХРОНІКА З ЖИТТЯ ПОДІЛЬСЬКОГО ДУХІВНИЦТВА МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

Частина друга.

ПРІСЯ

17

На це баба відповіла тій прочанці, щоб сама пішла та й вмовила пані-матку, бо вона, нещасна, ніби вже зовсім утратила розум.

Вступила прочанка до покою і стала умовляти Прісю:

— Ой, пані милостива, залишіть усе чисто, скиньте ваші панські шати, вдягніть яку латану свитину, візьміть на плечі торбину з харчами та й босою та простоволосою йдіть з нами до Почаєва, а Пан Бог побачить вашу покору, а Пречиста Мати пожалує вашу скорботу велику, та й вам попустять. А є там чернець, праведний старець, що всі до нього йдуть, хто заблудився в цьому світі грішному, і він кожному порадить, і панам і простому люду. Усе там коло його келії прочани чекають, щоб мудре його слово почути.

Говорила прочанка все це з такою певністю, з таким спокоєм, що це на Прісю вплинуло, бо власне спокій і певність вона втратила. Усвідомлювала, що тепер вона ніби не має де подітися, не має де голови приклонити, почувала, що все життя її зруйноване, що нема для неї місця на білому світі, що і світ-сонце їй немилі, що їй вже все одно куди йти і що робити. І пішла...

Горда, пишна, ще гарна пані-матка пішла босою та простоволосою у старій латаній свитині з торбиною за плечима, як яка жебрачка, пішла в далеку дорогу пішки разом з простими прочанами. Спали вони на сіні у чужих клунях, їли, що добрі люди давали, а як не було що, то мала в торбині свій черствий хліб та цибулю. Ішли кілька день і в спеку і в дощ, ішли швидко, щоб встигнути на відпуст, у день свята Першої Пречистої — 15 серпня.

Нарешті здалеку побачили храм Богоматері, що височів на горі. А людей на дорозі сила-силенна, всі спішать на відпуст.

Завела прочанка Прісю під келію праведного старця. Стала Пріся та й чекає. Було там уже багато людей, деякі сиділи на лавиці, а більшість просто на траві. Деякі розмовляли та розповідали про своє лихо, дехто мовчки похнюпився. Пріся стала осторонь, бо не могла ні з ким про своє тяжке горе розмовляти. Стомлена була і тілом, і душею.

Після бурхливого одчаю та хвилювання одноманітна подорож і фізична втома пригасили полум'я пекучого жалю, і вона почувала страшну пустку, так, ніби у серці все згоріло, залишивши сумне, чорне попелище. Її ясні очі згасли та позападали.

Отак стоявши, зауважила, що люди повставали, і побачила, що виходить з келії високий старий чернець. Спинився, благословив людей, подивився на всіх уважно своїми мудрими очима, спинив погляд на Прісі та й каже:

— Иди ти, небого, найперше, бо, мабуть, тобі найтяжче.

Зайшла Пріся до келії. На стіні проти дверей висів великий образ Пречистої, перед образом горіла лямпада, а на столі лежав хрест. Перехрестилася Пріся до образу, поцілувала хрест.

— Розказуй, небого, все по правді, як перед Богом.

Впала Пріся на коліна, заплакала гірко і крізь сльози почала розказувати всю свою біду.

Слухав те все старець. І то, як померла люба донечка, і то як помер о. Василь, і то як вона вирішила померти сама і чекала своєї смерти від холери, і як не хотів її Пан Бог прийняти та залишив тут, на цьому світі, де для неї нема вже ні світ-сонця, ні щастя-долі і не має вона вже тут де голови приклонити і нема вже для неї життя на білому світі, тільки жаль та мука.

— То ви, пані, думаєте, що людина приходить на цей світ, щоб бавитися та тішитися, щоб жити в щасті та розкошах? Ой, ні! Людина приходить, щоб вкусити від древа познанія добра та зла. Щоб добро возлюбити, а зло зненавидіти та поборювати його найперше у власному серці. Ви, пані, до цієї пори вкушали плоди з дерева добра, а тепер прийшов час вкусити плода із дерева зла...

Ваш достойний чоловік помер смертію праведника, конаючи свою повинність душевного пастиря, і Пан Бог прийняв його в своїх небесних обителях.

А ви, пані? Чи конали свою повинність?

Яка є перша повинність жінки та матері? Як світ світом стоїть, перша повинність жінки — старатися про свою родину.

— Та чи ж я не старалася? — прошепотіла Пріся.

— Так, ви старалися, поки все було добре, але, як прийшла зла година, хотіли покинути дітей-сиріт, забули про них і про свою повинність, хотіли втекти з життя, коли стало тяжко, думали тільки про себе, про свій жаль, про своє терпіння, про свою тяжку вдовину долю. А про долю, злу сирітську долю своїх бідних дітей ви забули! І то сталося в такій годині, коли ваші бідні сироти найбільше потребують вашої опіки та захисту. Чи може ви хочете, щоб за ваших сиріт старався хтось інший, якісь чужі люди?

Пріся ридала, а чернець гримав далі:

— Якби вам вдалося вмерти і предстали б ви перед Богом і був би там ваш достойний муж, як сміли б ви поглянути йому в очі і що б ви відповіли, коли б він вас запитав: „А на кого залишила ти мої діти, мої бідні сироти?"

Пріся жахнулась і затремтіла.

Правда, все це правда. Вона дійсно не думала про дітей, про своїх нещасливих сиріток, вона думала тільки про своє нестерпне горе, таке велике, що заступило їй цілий світ...

Низько, низько спустила голову, вмиваючись сльозами каяття.

Чернець поклав свою руку на ту бідну голову і промовив:

— Пані, тому ви так гірко терпите, що знехтували свою першу повинність, що згрішили тяжко перед Богом, перед людьми та перед своїм мужем і дітьми. Ідіть до церкви, покайтеся, омийте щирими сльозами свій гріх, а тоді вертайтеся до дітей і виконайте свій обов'язок матері, а Господь милосердний допоможе вам і заспокоїть ваш великий біль. Ідіть з миром.

Пріся, плачучи, відійшла, низько вклонившись ченцеві.

Пішла до церкви, молилася, благала Бога простити їй гріх, що забула своїх сиріт, висповідалась і майже цілу ніч стояла на колінах перед образом Пречистої Діви. Ранком запричащалась і разом з прочанами пішла додому.

Але жити якось треба далі...

Свіжим серпневим ранком, ще поки сонечко не дуже припікало, пустилась Пріся з прочанами в дорогу.

Виконавши свою обітницю, скинувши з душі тягар гріхів, кожний тішився поворотом додому, бо дім здалеку після дорожніх невигід, здавався особливо привабливим.

З ДРУЖИНОЮ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА

У Парижі в 1950-х рр. — Єпископ УПЦеркви Мстислав розмовляє з дружиною сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри Ольгою Петлюрою та дружиною міністра УНР В'ячеслава Прокоповича, пані Прокопович, нині вже покійними, а в ті часи — найбільш шанованими і любленими Панями серед української громади у Франції.

Увага! Рочестер, Н. Й. і околиця!
БРАТСТВО СВ. ЙОСАФАТА, ВІДД. 217 УНС
— влаштовує —
ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ
в неділю, 28-го травня 1967 року
в залі
УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОГО КЛЮБУ
Початок о годині 3-ій по пол.
ЗАПРОШУЄМО ГОСТЕЙ, А ЧЛЕНИ МАЮТЬ ОБОВ'ЯЗКОВО ВЗЯТИ УЧАСТЬ.
Вступ від членів $2.00, гостей 50 центів.
УПРАВА БРАТСТВА і КОМІТЕТ

Українська Православна Парафія СВ. ТРОЙЦІ
836 Lyons Avenue, Irvington, N.J.
— влаштовує —
у неділю, 28-го травня 1967 року
ФЕСТИН-ПІКНІК
на ВЛАСНІЙ ПЛОЩІ та в ЗАЛІ ПАРАФІЇ
ГРАЄ ОРКЕСТРА Б. ГІРНЯКА
Початок о год. 2-ій по полудні
ГАРНА И ВЕСЕЛА ПРОГРАМА

ОРГАНІЗАЦІЯ
ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ) — 10-ий Відділ в Ню Йорку, 1-ий Відділ в Асторії, 38-ий Відділ в Гемстеді та Братні Організації
запрошують усе Українське Громадянство м. Ню Йорку і околиці
на ДОПОВІДЬ
Члена Програмової Комісії та Члена Президії Підготовчого Комітету ПАУК для скликання Світового Конгресу Вільних Українців
МИКОЛИ ПЛАВ'ЮКА
на тему
„ПІДГОТОВКА ТА ПЕРСПЕКТИВИ УСПІХУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ".
Доповідь відбудеться
в неділю, 28-го травня 1967 року
о год. 3-ій по пол.
в залі **УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ**
140 2nd Avenue, Ню Йорк, Н. Й.

Карпатський Лещетарський Клюб
— НЮ ЙОРК —
— влаштовує —
ВЕСНЯНУ ЗУСТРІЧ
на Союзівці
в днях 3-4 червня 1967 р.
ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:
Субота: Внутрішньо-клюбові тенісові змагання
Початок 11 ранку.
Спільна вечера (7 веч.), а опісля **ЗАБАВА**
Неділя: Служба Божа
Продовження тенісових змагань
Приміщення проситься замовляти через Управу Союзівки:
UNA ESTATE, Kerhonkson, N.Y. Tel.: (914) 626-5641

Подаємо до відома, що 15-16 липня ц. р. відбудуться на Союзівці тенісові та плавацькі першенства СУАСТУ.

Комітет Громадської Єдности
— ВІДДІЛ в ДІТРОЙТІ —
запрошує Українське Громадянство метрополії Дітройту
на ВЕЧІР
присвячений темі
Комітет Громадської Єдности
Український Конгресовий Комітет
Світовий Конгрес Вільних Українців
який відбудеться
в неділю, 28 травня 1967 р.
в годині 5-ій по пол.
в залі **УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОГО ОСЕРЕДКУ**, 2965 Carpenter, DETROIT, Mich.
Після доповіді — загальна дискусія
ЗА КОМІТЕТ ГРОМАДСЬКОЇ ЄДНОСТИ В ДІТРОЙТІ
Д-р Д. КВІТКОВСЬКИЙ, голова — Л. ТАТУХ, секретар

ЛЕОНІД ПОЛТАВА

ВОЖДЬ

На кладовищі Монпарнас
у Парижі — могила
Симона Петлюри.

Гробниці і хрести в мутній затоці ночі,
Неначе кораблі, що збилися в пітьмі.
Вони іще пливти, вони ще жити хочуть,
Ще дихати, бодай камінними грудьми;
Ще руху, ще! — Дарма, ніщо не окриля,
Ніхто не кличе їх на нашу висоту:
Вони не попливуть. Вони у тім порту,
Де мертвим якорем тримає все Земля.

Мовчить останній порт, хрестами перетятий,
Замислений, німий. Ледь устає трава
Біля масивних плит. І плити з нею встати
Бажають теж! Бодай одна, жива,
Мала порушина!.. Які ще сили тут
Причаїлись, причавлені навік!
Прислухайтесь, як зроста в порту
Підземний гуркіт і мовчазний крик.

Та з моря кораблів один вбере ту силу,
Ту спрагу жити знов, веління встати, йти;
Не руки й не хрести — над ним замають крила,
Щоб морем людських душ упевнено пливти.
Зведеться капітан, обвітрений, в диму,
На грудях — знаки ран, неначе ордени,
Тугий зелений френч і зброя при йому,
І кулі, хоч любив не кулі, а лани...

Він зрине, наче смерч. Уріжеться навсм
В поблідлі небеса сполоханих країн;
Він викличе юрбу — і стане над юрбою,
Покличе націю — і встане із руїн!
Прощай, останній порт — холодний Монпарнас!
Дороги і вітри — прослалися на схід,
Де аж гримить земля, і небо і нарід:
Петлюра — межи нас, Петлюра — поміж нас!

Париж, 1949

ПОВІДОМЛЯЮ ГРОМАДЯНСТВО, ЩО
Посвячення Пам'ятника
НА МОГИЛІ МОЙОГО ЧОЛОВІКА
сл. п. ВАСИЛЯ МУДРОГО
відбудеться
у вівторок, 30-го травня 1967 року
о год. 10-ій ранку
на ЦВИНТАРІ МТ. НОРЕ в ЙОНКЕРСІ, Н. Й.
(Секція 100) — ДРУЖИНА

Український Спортовий Клюб в Гартфорді, Конн.
— влаштовує —
в суботу, 27-го травня 1967 р., початок — 8:30 веч.
ВЕСНЯНУ СПОРТОВУ ЗАБАВУ
в залі **УНДОМУ**, 961 Weathersfield Avenue, HARTFORD, Conn.
на яку запрошує ВШ. Громадянство Гартфорду й околиць.
Оркестра СТРОНСЬКОГО. Вступ $3.00, студенти $2.00
УПРАВА УСК

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ООЧСУ в НЮ ЙОРКУ
В суботу, 27-го травня 1967 р., год. 7:30 веч.
в залі **ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ** при 315 Схід 10-та вул., НЮ ЙОРК
відбудуться **СВЯТОЧНІ СХОДИНИ** присвячені
25-РІЧЧЮ ЖІНКИ-ГЕРОЇНІ УПА
В програмі — доповідь проф. Андрієнко-Данчук, рецитації і деклямації Старшого Юнацтва СУМА і виступ п. Іванни Конопів. При фортепіяні проф. Борис Базиля.
Українське Громадянство запрошує —
УПРАВА

Увага! *Увага!*
АМЕРИКА і КАНАДА
7-ма ЛЕМКІВСЬКА ЗУСТРІЧ
Субота і неділя, 27 і 28 травня 1967 року в Аллентавн, Па.
ST. FRANCIS HALL, 501 N. 4th St., ALLENTOWN, Pa.
ПРИСВЯЧЕНА:
50-ЛІТТЮ УКРАЇНСЬКОГО ЗБРОЙНОГО ПОВСТАННЯ
25-ЛІТТЮ БОРОТЬБИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ
20-ЛІТТЮ ВИСЕЛЕННЯ ЛЕМКІВЩИНИ

СУБОТА:
12 год. — Реєстрація
3 год. — Засідання Головної Управи ООЛ
6 год. — **БЕНКЕТ**
9:30 год. — **ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ**

НЕДІЛЯ:
10 год. — Служби Божі в обидвох Українських Церквах
2 год. — **КОНЦЕРТ**

ГЕН. ОЛЕКСАНДРОВІ УДОВИЧЕНКОВІ — 80 РОКІВ

Париж. — (Л. П.) Одному з найближчих дорадників і співробітників сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри — генерал-полковникові Олександрові Удовиченкові, який з 1924 р. постійно живе біля Парижу, сповнилось тепер 80 років.

Харків'янин родом, він закінчив у тому місті Військово-Топографічну школу, був поранений на Першій світовій війні, вчився в Миколаївській Військовій Академії в Петербурзі. У 1917 р. був начальником штабу 21-ї дивізії III Кавказького Корпусу, в якому українізував на власну руку значну частину вояків та очолив Українську Корпусну Раду. У жовтні 1917 р. був викликаний Симоном Петлюрою до Києва, де став його дорадником у військових справах — С. Петлюра був за фахом журналіст, але захопився військовими справами та виявив небуденний, — як свідчить ген. О. Удовиченко, — військовий хист. Під проводом С. Петлюри брав участь у формуванні славного перемогами над большевиками Гайдамацького Коша, що під безпосереднім керівництвом Головного Отамана та при співучасті ген. О. Удовиченка розгромив, між ін., у Києві збольшевичений завод Арсенал, у 1918 році. Як командир 3-ї Стрілецької дивізії Армії УНР, генерал О. Удовиченко особливо визначився, як стратег і тактик у боях за Вапнярський залізничний вузол, у 1919 р., і тоді дивізія одержала від Головного Отамана назву „Залізна дивізія".

Захворівши в грудні 1919 р. на тиф, ген. О. Удовиченко не зміг взяти участи в героїчному Зимовому Поході. Видужавши в Одесі, що перебувала тоді під денікінською окупацією, він пробрався до Могилева-Подільського, відновив там з добровільців 3-тю Залізну стрілецьку дивізію, якою і командував аж до відходу Армії УНР за Збруч 21 листопада 1920 р.

Під час інтернування в Польщі, ген.-хор. О. Удовиченко був генерал-інспектором частин Армії УНР. До Франції прибув у 1924 р. Очолює там Українське Військове Товариство, написав декілька праць з історії Визвольних змагань; був опікуном родини сл. п. С. Петлюри. Ген. Олександер Удовиченко належить також до Організації французьких Комбатантів та бере у ній активну участь. У журналі „Екран" з травня 1967 р. поміщена його фотознімка в товаристві голови парламенту Франції Шабан Дельмаса, під час відвідин „Лінії Мажіно". У посіданні генерала О. Удовиченка є надзвичайна реліквія — бойовий прапор Дивізії, якою він командував, у багатьох місцях пробитий комуністичними кулями.

Генерал
Олександер Удовиченко

ЗАГРОЗЛИВЕ ОБМІЛІННЯ ДНІПРА

Після бурхливої весняної повені головна водна артерія України, Дніпро, перешлюзований загатами електростанції, настільки обмілів, що в Україні люди бояться... втратити чудову ріку. Реагуючи на розмови між народом, „Молодь України" з 14 травня надрукувала велику статтю „Слідами тисячолітньої чутки", в якій заперечує загрозу обміління чи й пересихання Дніпра, хоча визнає, що на Дніпрі дедалі більше трапляється аварій з пароплавами... через обміління. У статті згадано також Гетьмана України Івана Мазепу, без титулу й імени: „Нарешті, слід сказати, що сучасні скарги річковиків на обміління Дніпра не нові, а мають дуже давніх попередників. Про трудноці пересування по Дніпру через те, що „ в ній (річці) занадто мало води", Мазепа повідомляв Петра I ще в 1696 році!" Статтю написав кандидат технічних наук, але вона нічого не вияснює і в ній він свідомо не згадує, що нагромадженням гребель електростанцій на Дніпрі, творенням різних „штучних морів" тощо — порушено саму структуру ріки.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 вул.

● З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 27 травня ц. р. відбудеться там вечір, на якому молода українська іспитована медсестра з Філядельфії, Софія Ковальчук, оповідатиме свої переживання і враження з 2-річного перебування в нетрях Бразилії в характері члена американського Корпусу Мира. Ті спомини будуть ілюстровані прозірками. Початок о год. 8 веч.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ

Син Світлани Алілуєвої ганить матір за виїзд в СССР

Ню Йорк. — Приятелі доньки совєтського диктатора Світлани Сталіни повідомляють, що вона дістала листа від свого 22-річного сина, студента медицини Йосифа, в якому він ганьбить її за те, що вона покинула СССР. Цей лист зробив на неї глибоке враження, хоч вона передбачала ще в Швайцарії, що її діти, — вона має ще й 16-річну доньку Катерину, — не похвалять її за те, що покинула СССР. У Швайцарії вона написала статтю про свої почування, яку мають надрукувати в червневому числі американського журналу "The Atlantic Monthly". В цій статті Світлана закликає своїх дітей, щоб не звертали уваги на те, що совєтський уряд буде виступати проти неї за те, що покинула СССР. Вона пише: „Нехай вони засуджують мене, і ви робіть це саме, якщо це буде ліпше для вас (кажіть, що вам подобається: це будуть порожні слова, і вони не зранять мене), тільки не відкидайте мене зі своїх сердець, мої діти, бо ви є для мене найціннішими в світі, мої дорогі, і я думаю про вас постійно, і молюся за вас, бо ніхто тут не може мені заборонити робити це". Донька Сталіна не має надії, щоб її діти могли діставати листи від неї, тому вона друкує цю статтю, сподіваючися, що її діти якимсь способом зможуть її дістати до своїх рук. Ця стаття має 3,200 слів, і це є перша її літературна праця, надрукована англійською мовою. В цій статті Світлана виступає проти переслідування совєтських письменників за ідеологічні розходження з офіційними совєтськими колами. Вона пише: „Подібно як за царських часів жандарми і поліцисти є першими критиками літературних творів". Алілуєва написала цю статтю після того, як прочитала повість Бориса Пастернака „Д-р Живаго".

У Вірджінії судять совєтського шпигуна Герберта Бекенгавпта

Александрія, Вірджінія. — Тут почався суд над совєтським шпигуном, колишнім сержантом летунства Гербертом Бекенгавптом. В першому дні розправи зізнавав агент ЕфБіАй Джордж А. Нортруп, який твердив, що бачив Бекенгавпта в товаристві урядовця совєтської амбасади у Вашингтоні Алєксєя Р. Малініна. Малінін їхав в авті разом із Бекенгавптом до Ферфаксу під Вашингтоном, де вони запаркували авто та цілу годину розмовляли в ньому. Державний Департамент зажадав, щоб Малінін залишив ЗДА як „небажана" особа. Сержанта Бекенгавпта заарештовано 31-го жовтня 1966-го року на летунській базі Марч в Ріверсайді в Каліфорнії. Бекенгавпт має 24 роки, він німецького походження, коли його засудять, йому може загрожувати кара смерти.

В-ВО „ЧЕРВОНА КАЛИНА"
ділиться сумною вісткою
зі своїм Членством і Українським Громадянством, що дня 20-го травня 1967 року відійшов у Вічність
на 75-му році життя

бл. п.
ІВАН ГНІДЬ
учасник визвольних змагань в рядах Леґіону Українських Січових Стрільців і УГА.

Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.
РАДА ДИРЕКТОРІВ
В-ВА „ЧЕРВОНА КАЛИНА"

Ділимося болючою вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими, що
в суботу, 20-го травня 1967 р., після двохмісячної жорстокої хвороби, відійшла у Вічність
наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ДОНЬКА
бл. п.
АННА КРЕЄР
народжена 8-го червня 1910 року в м. Каліші.
В тяжкому смутку:
чоловік — МИХАЙЛО
син — БОГДАН з Родиною
батько — ВОЛОДИМИР
брат — ЄВГЕН з Дружиною
сестра — НАДІЯ з Родиною
Тлінні Останки спочинуть 24 травня 1967 р.
в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що
в понеділок, 22-го травня 1967 р. упокоїлася в Бозі
наша Найдорожча МАМА і БАБУСЯ
бл. п.
МАРІЯ ЯСІНСЬКА
вдова по бл. п. Стефанові, замешкала при
84½ Morris St., Jersey City, N.J.
ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 26-го травня 1967 року о год. 10-ій ранку з похоронного заведення Kowalchyk Funeral Home, 129 Grand St., Jersey City, N. J. до церкви Our Lady of Chestochowa, де о год. 10:30 відправиться Заупокійна Сл. Божа, а відтак на цвинтар Holy Cross Cemetery в N. Arlington, N.J.
В глибокому смутку:
донька — сестра-мон. МАРІЯ ДЖОЕЛЛЯ
сини — МИХАЙЛО і ЙОСИФ ЯСІНСЬКІ
та 6 внуків
Пох. заведення відкрите
2-5 та 7-10 веч.

Замість квітів на могилу
сл. п. МАРІЇ ПРОЦАК
з Елизабету, Н. Дж.
складають 10 долярів
на цілі НТШ в ЗДА
Оксана і д-р Вінкентій ШАНДОР
Патерсон, Н. Дж.

Замість квітів на могилу
сл. п. інж. ЕВГЕНА ЛИЦИНЯКА
складають 10 долярів
на цілі НТШ в ЗДА
Проф. д-р Василь і Софія ЛЕВИ
Сиракюс, Н. Й.

Президент ствердив зобов'язання ЗДА...

(Закінчення зі стор 1-ої)

Нассер виголосив на єгипетській летунській базі на півострові Синаю промову, в якій заповів, що Єгипет надалі не дозволить користуватися Ізраїлеві затокою Акаби, у північному кінці якою є ізраїльський порт Елят. Затока Акаби лучить Елят через протоку Тірани з Червоним морем і є виходом Ізраїлю в Червоне море, з якого кораблі до та з Ізраїлю пливуть довкола Рогу Доброї Надії на захід, або на Індійський океан на схід. Затока Акаби притикає до берегів Синайського півострова, що належить до Єгипту, та до Савді Арабії. Вільний доступ ізраїльських кораблів з Елату до Червоного моря ґарантувала приявність на Синайському півострові міжнародного війська Об'єднаних Націй, стаціонованого там після короткої протиєгипетської війни Ізраїлю, Британії і Франції. В минулому тижні Єгипет зажадав відкликання того війська і генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант повинувався тому закликові. Ґамаль Абдель Нассер погрозливо заявив на адресу Ізраїлю, що коли він хоче тепер „пробувати щастя без Британії і Франції — то ми дуже раді". Нассер прибув на Синайський півострів напередодні приїзду генерального секретаря ОН У Танта, щоб особистою інтервенцією в Єгипті та Ізраїлі протидіяти тамошній гострій загрозі вибуху нової війни. Державний Департамент проголосив у Вашинґтоні пересторогу американським громадянам, щоб вони — якщо не обов'язково примушені — не їхали до Ізраїлю ані його безпосередніх арабських сусідів — Єгипту, Сирії і Йорданії, з уваги на тамошню грізну ситуацію.

400 ЖУРНАЛІСТІВ НА КРАЙОВІЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

пник підсекретаря Державних Справ в політичних справах. Увечорі в одній із заль Державного Департаменту Державний Секретар Дін Раск дав прийняття для зібраних журналістів та радіо і телевізійних працівників, перебуваючи довгий час у їхньому товаристві. Другого дня перед зібраними виступали: асистент Державного Секретаря в справах Східньої Азії і району Пацифіку, директор Організації по боротьбі з недоживленням у світі В. Ґуд і представник ЗДА в ОАС — амбасадор С. Ліновец, головний координатор постійного американського представництва для країн Латинської Америки. Голова американської делеґації до ОН, амбасадор А. Ґолдберґ не зміг прибути до Вашинґтону. Від української преси взяли участь у цій Крайовій Конференції: о. ректор К. Бердар від „Місіонаря", проф. Р. Смаль-Стоцький від „Шляху", д-р В. Душник від видань УККА, ред. Дольницький від „Америки", д-р М. Стахів з дружиною від „Народної Волі", предсідник УНПомочі В. Мазур від „Українського Народного Слова" і Л. Полтава від „Свободи". Запрошений на Конференцію гол. редактор „Свободи" Антін Драган не зміг взяти в ній участи з огляду на наради Головного Уряду УНСоюзу. Представник „Свободи" брав участь також у спеціялізованій Комісії-панелі, на якому представники Державного Департаменту інформували та відповідали на численні запити на тему політики уряду ЗДА в Европі. Там виступали: директор ОЕСД в справах европейської спільноти та Атлантичних політично-економічних справ Д. Гінтон, директор Бюра Державного Департаменту в справах СССР, М. Тун і асистент директор Інформаційної Служби ЗДА В. Велд; модератором на тому панелі був А. Олсен — з Бюра Европейських Справ. В одному з чисел „Свободи" буде поданий докладніший репортаж про цю Крайову Конференцію.

Тровбрідж найменований на секретаря торгівлі

Вашинґтон. — Президент Джансон 22-го травня найменував на секретаря торгівлі 37-річного Александра Б. Тровбріджа, який досі був виконним секретарем цього департаменту після того, як відійшов чотири місяці тому Джан Т. Коннор. Президент не обсаджував цього становища, бо він запропонував об'єднати Департаменти Торгівлі й Праці в один Департамент. Але більшість членів Конґресу не виявляла захвату цим проєктом Уряду, і тому Президент вирішив найменувати нового секретаря торгівлі. Це вже 9-та номінація президента Джансона нового члена кабінету від коли він став президентом в листопаді 1963-го року. З часів президента Кеннеді залишилися ще п'ять членів кабінету. Найменований Джансоном: секретар торгівлі, головний прокуратор, головний поштмайстер, секретар скарбу, здоров'я, освіти й добродійности, міських справ і транспорту. Секретар торгівлі Коннор зрезиґнував тому, що не міг мати більшого впливу на економіку країни.

Коло 200 згоріли в Брюсселі — мабуть внаслідку саботажу комуністів

Брюссель. — У столиці Бельгії Брюсселі вибухла в понеділок 22 травня пожежа в одній з двох найбільших 5-поверхових так званих департаментових крамниць, коли знаходилось там коло 1.000 осіб — покупців і персоналу. У пожежі згинуло понад 200 осіб, з яких 47 негайно розпізнано. Як почалась пожежа — докладно не відомо, але існує сильна підозра, що це був комуністичний саботаж. У тій крамниці „Ль'Інновасіон" відбувалась саме американсь торговельна виставка під гаслом „Парада Америки". Коли тільки відкрито її 5 травня ц. р. — бельгійська комуністична організація, зорієнтована на Пейпінґ, повела гостру ворожу пропаґанду, вимагаючи закриття тієї виставки, яку нібито влаштовано, щоб „зробити присмність новому губернаторові Бельгії панові Лемніцерові". Генерал Лаймен Лемніцер є головним командантом збройних сил Атлантійського Союзу (НАТО), що його нову головну кватиру відкрито недавно в місцевості Касто за 30 миль від Брюсселю. В минулому тижні та комуністична бельгійська організація проголосила заклик до бойкоту тієї крамниці, при чому заявила, що це тільки „перекуска", натякнувши на дальші репресії. На місце пожежі прибули король Бодуен, прем'єр Поль Бейнантс і кардинал Леон Жоззеф Суененс.

Катедри Українознавства...

(Продовження зі стор. 2-ої)

наймні", бо дуже часто буває так, що коли професор дістане якусь стипендію, тоді його школа дасть йому другу частину грошей. Тих десять науковців були б вільні від усіх обов'язків і працювали б виключно над темами, що їх затвердив Науковий Фонд.

Коли б тих 90,000 долярів видати на друк книжок, тоді можна було б випускати по 20 книжок на рік. І врешті, коли б 90,000 дол. видати для докторантів в ділянці українознавства, тоді кожного року 30 докторантів мали б запевнені студії.

Я в основному не проти Катедри чи Катедр Українознавства, але не в тому діло. Діло в тому, як найкраще використати наші незвичайно скромні спроможності. І тому я б радив, щоб наші студенти призначили тих 250,000 долярів для студентів українознавства у Філядельфії чи в Ню Йорку. Таким чином ми матимемо і студентів і професорів, з тією різницею, що професорам не мусітимемо платити. На стисле українознавство людей знайти буде тяжко, бо після студій працю в тій ділянці дістати дуже тяжко. Та багато наших студентів студіює політичні науки, історію чи російську мову. Коли б тих студентів з допомогою стипендій скерувати чи до Університету Пенсилвенія чи на Колумбію, тоді можна було б від них вимагати, щоб вони вписувались і на певну кількість курсів українознавства. Чи не варто було б над цим подумати?

НАССЕР НА ІНСПЕКЦІЇ ВІЙСЬК

Єгипетський президент Ґамаль Абдель Нассер перевів на Синайському півострові інспекцію збройних сил, що їх Єгипет перекинув туди, при чому наземне змоторизоване військо нараховує коло 50.000. На світлині бачимо Нассера, як він, окружений військовиками, приглядається летові єгипетських — отриманих від Москви — бомбардувальників у прикордонній єгипетсько-ізраїльській смузі.

Чотири українські Сестри-Василіянки прибули до Австралії

Сідней. — Заходами Екзарха Української Католицької Церкви в Австралії, Преосв. Кир Івана Прашка, та за благословенням Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого минулого вівтірка прибули з Арґентини до Сіднею чотири Сестри Василіянки на місійну працю серед українців в Австралії.

Найстарша віком Сестра — це мати Марія Афінець, уроджена в Арґентині, була настоятелькою монастиря у Беріссо. Їй 45 років і вона має чималий досвід як монахиня й настоятелька. Тижневик „Вільна Думка" ч. 14 повідомив також, що інші три монахині значно молодші: Сестра Анісія Шевчук, Маґістра новичок — 25 років, Сестра Константина Запай — 26 років, Сестра Лукія Ангелюк — 20 років. Усі вони володіють українською мовою.

ТАРЗАН, Ч. 5814. „Ходіть сюди"!

'THESE MUST BE SOME OF THE EXPLORERS WHO NEVER RETURNED,' SAID TARZAN REFLECTIVELY. 'I HOPE WE ARE MORE FORTUNATE--'
ABRUPTLY, AN HYSTERICAL SHOUT ALERTED THE MEN--
'OVER HERE, QUICKLY!' DICK GREENE BABBLED. 'LOOK!'

— Це мусить бути хтось із дослідників, які ніколи не вернулися, — сказав Тарзан, розмірковуючи. — Сподіваюся, що будемо щасливіші...

Нагло гістеричний вигук заалярмував чоловіків...

— Сюди, швидко! — Лепетав Дік Грін, — Дивіться!